

[Oluf Pedersen.]

ranti, bestemmes af ministeren med bistand af ministerielle embedsmænd og repræsentanter for erhvervsorganisationer og fagforeninger. Jeg ser ikke rettere, end at man kan sige om et lovforslag som det foreliggende, at det er udsprunget af en rent socialistisk tankegang og en stærk tro på staten — en tro, som man ikke skulle mene deltes af den nuværende regering.

Foruden denne statsgaranti, som jo også fandtes i den tidligere lov, omfatter det foreliggende lovforslag også bestemmelser om udlån af 10 mill. kr. årlig til industri- og håndværksvirksomheder, ialt 50 mill. kr. i løbet af 5 år. Det er jo en slags Marshallån, man her er inde på, men jeg vil gerne have slået fast: der bliver ikke 1 øre mere til finansiering af erhvervslivet, fordi man giver statslån. Staten må låne pengene, og i samme grad, som staten låner pengene, begrænser man den udlånsvirksomhed, der kan finde sted ved privat finansiering. Jeg synes, at det ærede medlem hr. Foged ved sin tro på betydningen af en sådan lovgivning og en sådan statsgaranti gav udtryk for en fundamental misforståelse. Det ærede medlem hr. Foged tror åbenbart, at når staten låner penge ud, bliver der flere penge at låne for erhvervslivet, så kan det blomstre mere, end det ellers ville. Det er en misforståelse; der bliver ikke en øre mere.

Den statsfinansiering, den pengeudpumpning, som der her er tale om, står som en knyttet næve til et blåt øje overfor kravet om, at bunden opsparing, som er indsat i banker og sparekasser, ikke må bruges til finansiering af erhvervslivet. I stedet for skal bunden opsparing bindes i nationalbanken i 8 år. Hvilken rimelighed er der i det, og hvad er baggrunden for, at man forlanger, at de penge, der indsættes i banker og sparekasser, af bankerne og sparekasserne skal indbetales i nationalbanken og bindes i 8 år? Det var hovedgrundlaget for det forlig, man indgik sidste forår, og som man var så stolt af, det var det, der samlede de fire store partier. Når man har gennemført dette og oven i købet har en lov, som forlanger, at der skal finde yderligere indbetaling sted af bunden opsparing til sommer, kan jeg overhovedet ikke se, at der er nogen som helst mening i galskaben, hvis staten samtidig hermed skal øse penge ud til lån, således som dette lovforslag går ud på. Det siges oven i købet i forslaget, at staten skal yde lånene til samme rente, som den selv skal betale, så der bliver ikke tale om billigere penge. For ikke at blive misforstået vil jeg dog tilføje, at hvis staten

yder billige lån, hvad den gør i visse tilfælde, kan det kun ske på andres bekostning. Det er en underlig lovgivning.

Jeg ser i bemærkningerne, at Provins-handelskammeret gør gældende, at den statskredit, man her yder, skal bøde på kreditbegrænsningen. Hvorfor laver man så kreditbegrænsning? Man kunne lade være at lave kreditbegrænsning og så spare statsfinansiering. Den eneste forklaring, jeg kan finde på et lovforslag som dette, er, at det er meningen, at det skal bruges politisk, det skal med i forligsgryden som spørgsmålene om prisbinding, told- og forbrugsafgifter, afskaffelse af den overflødige kafferationering og al den slags.

Jeg synes, det er forkerte foranstaltninger, der her tages i brug. Jeg synes, at hvis man vil gennemføre foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser, skulle man i stedet for liberalisere uden told, man skulle afskaffe prisbindingen og inddrage de samfundsskabte værdier til afløsning af told- og forbrugsskatter, og så skulle man gennemføre en streng offentlig sparsommelighed. Det var foranstaltninger, som der var mening i, og som kunne give et resultat, medens det, som her foreslås, er kun at køre lidt rundt på det hele, uden at man får noget resultat ud af det.

Ministeren for handel, industri og søfart (Rytter): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for den velvillige behandling af det foreliggende lovforslag.

Jeg er enig i, at en del af de spørgsmål, som omhandles i lovforslaget, egner sig fortrinligt til behandling i et udvalg, og jeg vil med glæde deltage i en saglig forhandling i et udvalg om disse spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

H. C. Hansen: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 18. april, kl. 13 med følgende dagsorden: